

Ejhle, nová čarodějnice!

Pozorovaly, jak hoši staví hranici, a najednou se v křoví vedle nich něco šustlo. Lekly se. Z temné houštiny se vykymácela malá, kulatá postava, babka celá v černém, na hlavě černý šátek. Na zádech vlekla otep klestí a ruce měla modrofialové a naběhlé. Usmívala se na ně a ukazovala přitom svůj jediný dolní zub.

– Dobrý den, paní Hanousková, breptá Terežka. Vy jste nás ale vystrašila.

– Dobrý den, řekne paní Hanousková, jak se máte?

– Koukáme, jak stavějí hranici.

– Bude svatýho Jana, povídá paní Hanousková, a budeme mít svátek.

– Jak to? ptá se Terežka. Kdo?

– Přece my, řekne paní Hanousková a vystrčí zub. My, čarodějnice.

Zahekala, zasmála se krátce jako noční pták a už se kymácela dál cestičkou mezi stromy.

– Já si to myslela dávno, zašeptala Terežka.

– A co? chtěla vědět Majda.

– Že je.

– A co?

– Čarodějnice.

– Ona?

Terežka přisvědčila a Majda si konečně uvědomila tu hrůzu. Čarodějnice. A bydlí od jejich chaloupky, co by kamenem dohodil.

– Třeba není, zadoufala.

– Je, řekla Terežka. Kdyby nebyla, tak by k ní přece neutekly naše kočičky.